

Κύρια Υπουργός, επίσημα εκπρόσωπος της Ελληνικής Προεδρίας,
Αθήνα 4/12/81.

Η λογοτεχνία έχει τη δική της ευρωστία και δημιουργική, μας αποκαλύπτει την αλήθεια ενός άλλου κόσμου. Η γραφή είναι μια συλλογική συνείδηση, ο λογοτέχνης φέρει μια συγκεκριμένη εποχή και το έργο του έχει κοινωνικό αντίκρυσμα.

Σε μια εποχή, όπως η δική μας, η ηλεκτροκίνητων ραβδίων η λογοτεχνία, παρά την αδυναμία της να παρέμβει στα ιστορικά γεγονότα καθοριστικά, αποτελεί δραματικό λόγο το ήθος της είναι και πολιτικό. Ιδιαίτερα στην Κύπρο, όπου τα προβλήματα είναι μια καθημερινή, βιωματική πραγματικότητα, το κοινωνικό αντίκρυσμα ενυπάρχει υποχρηστικά, υποσυνείδητα. Είναι ένα διαρκές τραγικό παρόν, που βοοραία διαπερνά τη λογοτεχνική δημιουργία.

«Οι συρροές» δεν είναι ούτε αυτοβιογραφία ούτε ιστορία. Είναι το κάτοππο μιας άλλης εποχής, λογοτεχνικά δοσμένης μέσα από το φίλτρο της παιδικής ηλικίας.

Η κυπριακή τραγωδία έχει παραμορφωθεί σε μια διαρκή εκκρεμότητα μέσα στο παρόν και που οι πληγές της συνεχώς κακοφορμίζουν. Σήμερα τι να κοιτάξω ναυαίς; Τα φυλάκια της γραφής Αγγίδα με τους τούρκους εισβολείς ή τα αεροπλανοφόρα και τα αντιτορπιδικά στη Γάρνακα;

Η βιωματική ανάγκη έκφρασης για ένα λογοτέχνη πολλές φορές «βυρζελεύεται» μέσα σ' ένα κλίμα αρνητικό. Προσωπικά, για μένα, το πιο βυρτανικό ερέθισμα στάνδυκε η ρητορική φλυαρία των γελενταίων χρόνων, κυρίως στο πολιτικό επίπεδο. Θα περίμενε κανείς μια άλλη στάση ζωής, ένα κοίταγμα βαθύτερο των καταστάσεων που οδηγούσαν στο σημερινό αδιέξοδο. Παρόλα αυτά κυριάρχησε ο ρηχός ενδαίμονισμός, η τουριστική κραυγή ή ενδική σύγχυση και οβείοντε πολλές φορές δίχως βπανάσιντα μέσα στο χρόνο.